

Vtorek, četrtek in soboto izhaja in velja v Mariboru brez pošiljanja na dom

za vse leto 8 g. — k,
pol leta 4 " — "
četrt " 2 " 20 "

Po pošti:
za vse leto 10 g. — k,
pol leta 5 " — "
četrt " 2 " 60 "

SLOVENSKI NAROD.

Oznaniła:
Za navadno tristopno vrsto se plačuje:
6 kr. če se tiska 1krat,
5 " " " " 2krat,
4 " " " " 3krat,
veče pismenke se plačujejo po prostoru.
Za vsak tisek je plačati kolek (štempelj) za 30 kr.

Vredništvo in opravištvo je na stolnem trgu (Domplatz) hiš. št. 179.

Rokopisi se ne vračajo, dopisi naj se blagovoljno frankujejo.

Odgovori in razgovori.

II.

Birokratiški možgani naših nasprotnikov ne morejo umeti, kako da bi mi Slovenci res mogli biti dobri Avstrijanci, želeli veliko, močno in pravično Avstrijo, a vendar stali v opoziciji proti njenim vladam, delati jim sitnosti, zapuščati zbornice in žugati, da svojih poslancev ne bodo poslali v državni zbor. Qui bene distinguit, bene docet! Naši nasprotniki tega ne umó. Njim je država vselej to, kar je minljiva vlada. Nam ni! Tudi nasprotniki bi bili lahko že to spoznali. Ko bi se bila avstrijska država že tolikokrat zrušila in pokopala, kolikor se je zrušilo različnih in nasprotnih si avstrijskih vlad in vladnih sistem, potem bi že davno ne bilo kamna na kamnu tiste države, o kateri prigovor trdi, da je „in orbe ultima.“ Torej, gospodje pri „T-gblattu“ nekoliko bolje razločujte, potem boste boljše sodili! Pa saj vam ni za resnico!

Pogledimo si osebe naše opozicije bliže. Slovenci so — kolikor jim je pač mogoče bilo — v opoziciji stali proti Schmerlingu in vsemu, kar to ime znamenjuje. Dokler je bil Schmerling in njegova sistema še močna, upali so si Slovenci naravnost v lice mu praviti svoje misli, prerokovati konec. Naši nasprotniki so mogočnega Schmerlinga malikovali, nas z veleizdajci pitali, od njega prejemale časti in novce. Schmerling je pal, ker je pastil moral. Po propadlem so mahnilo naši nasprotniki in še zdaj v sili mahajo — njegovo sistemo pa so obdržali. Krasno to videtstvo, še krasnejša doslednost! Prva kavalirija v državi — političnega in socialnega — Belkredija in knjeza Auersperga lahko preskočimo, ker sta premalo pomenljiva. A tudi pri teh smemo svojim nasprotnikom očitati, da so po prvem, ki ni bil prav njih, prav pogumno še le začeli udrihati, ko se mu je bila moč spesnila iz rok, in da so ga še dolgo potem trgali in mrevarili po zbornicah — nenevarnega; drugega pa, ki je bil ves njih, so nehvaležno pokopali kot — figuranta, dasiravno

so se poprej močnemu Auerspergu po orientalsko vklanjali v blato. Kdo je častneje in poštenije ravnal: opozicija ali vedno še vladajoča nemška stranka? Ko bi naši nasprotniki še imeli kaj sramote, morala bi jih do ušes rudečica oblitati pri takem primirjanji. A nimajo je. Z nesramnostjo se bolje shaja — to dobro vedó z lastne skušnje.

Pojmo dalje. Vojska leta 1866. nas je vrgla iz Nemčije, a nam je v deželo vrgla zadolžnega, zdaj bogatega in v grofovski stan povzdignjenega barona Beusta. Od prvega trenutka, do sedanjega časa smo bili v opoziciji proti saksonskega baronu, ki je prišel sebe in svojo rodovino v Avstrijo bogatiti, nezacolan šampanjec pit in Slované pritiskati na steno. Naši nasprotniki so ga v zvezde kovali, se bogatili z njim, baronili, grofili in knježili z njim, udeleževali se vseh njegovih napak — pravi mameluki. Beust jim je ustvaril dualizem, kterege so poprej naši nasprotniki slikali kot tako nevaren kakor federalizem, sprijaznili so se z njim, ker jim je — koristil, sprijaznili so se z njim, kakor bi se sprijaznili s hudičem, ko bi jim koristil. In ko so mislili, da jim Beust ne more več pomagati, ko so si več koristili obetali od novih mogočnejšev Giskra, Herbst, itd., stopili so v opozicijo proti Beustu, kjer še stojé, samo da zdaj precej strahopetno in tiho, ker ne vedó, kako se stvari zasuknejo. V žepu mu kažejo fige, za hrbtom delajo pest, da jo pokažejo Beustu tisti trenutek, ko bo definitivno onemogel — tistemu Beustu, kterege smo mi škodljivega in nevarnega imenovali naravnost in očitno, tudi takrat ko je njegova slava stala v cenitu. Naši nasprotniki bi radi bili v opoziciji tudi proti Beustu, v srcu tudi so, javno si samo ne upajo. Kak razloček torej med našo in nasprotno opozicijo? Ta, da smo mi vedno neustrašeno izražovali svoje prepričanje, naši nasprotniki pa se vklanjali moči in križati bili pripravljeni nemoč. Nas ni treba biti sram naše opozicije, naših nasprotnikov sram ne bode, ker sramote ne poznajo. Pri Beustu kakor pri vseh so bili pravi židovi, ki niso

gledali ne na pravico, ne na načela, ampak samo na „geschäft“, in če so kdaj umazane karte zamenili za nove, niso tega storili zaradi umazanih kart, ampak zato ker jih je že vsakdo poznal.

Najostudnejše so se obnašali naši nasprotniki proti ministerstvu Giskra - Herbst - Hasner. Mi smo mu bili vedno sovražni, zato pa nam je to „ljudsko“ ministerstvo vračalo ne z enako mero, na našo pošteno opozicijo je odgovarjalo s proletarijatsko okrutnostjo. Naši nasprotniki so bili polni hvale, saj so bili imenovani možje kri njih krvi, meso njih mesa. Še se ni sčistil ustavoverni tempelj tistega kadila, ktero so ustavoverneži trosili svojim mogočnim bogovom, in kdo se zdaj zmeni za-nje? Ustavoverneži so jim mahoma odvrnili — ne svoja srca, ker teh nimajo — ampak svoje pohlepne roke, ko je začela bleletiluna Giskra-Herbstova. Nikdar morebiti ni nobena stranka svojih ljudi tako grdo pustila kakor ustavoverna svoje ministre. Kar jim je opozicija prej očitno kot mogočnejšem očitala, to so si upali naši nasprotniki na njih grajati, še le — ko se Giskre in Herbstu ni bilo več bati, ko ni bilo od njih nič več dobiti. Torej tudi v zadevah tega ministerstva je bila naša opozicija neizmerno poštenija in odkritosrčnejša, nego hinavsko prijateljstvo naših nasprotnikov. Nam tedaj nimajo kaj očitati.

In sedanje ministerstvo? Naša opozicija je očitna in odkrita. Naši nasprotniki sedanje ministerstvo manj marajo nego mi, vendar si ne upajo govoriti, ker nimajo poguma, ker so mameluki, ker vedó le na pokopane še vsipati kamenje, nimajo nobenega prepričanja, ampak samo pasjo pokornost. Mi spolnujemo svojo državljansko dolžnost, če naznanjamo svoje pritožbe, če brez ovinkov očitamo skrivne in javne napake; naši nasprotniki so zdaj bolj opozicijonalni po razvadi, a vendar le nam očitajo opozicijo, ker se bojé učiteljeve šibe in hoté, da bi se samo nad nami razlila njegova jeza. Dokler ne bode v državi pravice, toliko časa bomo ostali v opoziciji — v poštenu in odkriti, naši nasprotniki bodo zdaj molčali in prilizovali se, in še

Listek.

Dobrovski.

Novela.

(Svobodno po Aleksandru Puškinu, J. J.)

(Dalje.)

Sedmo poglavje.

Edina hči Trojekurova je bila ob tem času 17 let stara in v cvetji svoje lepote. Oče jo je jako ljubil, dasi je njegove čudne muhe tudi ona morala dostikrat čutiti. Ona pak se je bila navadila svoje misli in čutila pred njim zakrivati, ker ni mogla nikdar vedeti, kako jih bode oče umel. Zrasla je bila brez prijateljice, ker deklice in žene so malo zahajale na Trojekurov dom, kjer surovi pogovori in veselice niso bile za ženska ušesa. Tudi ona je bila rodkokedaj nazoča pri očetovih gostovanjih. Edina družba jej je bila precej obširna knjižnica, po večem delu iz spisov francoskih pisateljev osemnajstega stoletja, zlasti romanopiscev. Tako je dopolnovalo svojo omiko, ktero gojiti je bila začela governantna Francozinja gospica Michaúd.

Gospodičina Michaúd je imela prej vse zaupanje gospoda Trojekurova, tako, da je bil naposled prisiljen skrivaj poslati jo na eno družil. svojih graščin. Zapuštala je precej dobre spomine na Pakrovskem, ker je

bila vseskozi dobra duša in ni vpljiva, kterege je nad Trojekurovom imela, nikdar napak rabila. Ž njo so ljudje vneko zvezo spravljali, da je pozneje po dvorišči letal kodrolas fantalin, devetleten negodé, ki je za Trojekurovega sina veljal. Kmalu je pisal Ciril pismo v Moskvo nekemu prijatelju, naj mu pošlje francoskega učitelja za malega Sašo. Učitelj je bil prišel ne dolgo časa potem, ko se je začelo mnogo govoriti o rečenih razbojih in ropih okolo Pakrovskega. Gospodarju je bil jako ugoden zaradi njegovega prijetnega obraza in priprostega vedenja. Samo nekoliko premlad se mu je zdel. To mu je hotel precej tudi povedati. Zato je poklical svojo hčer, da bi za tohačico bila med njim in Francozom.

„Pojdi sem, Mari“, rekel je „in povedaj temu gospiču, da ga vzamem, a samó s tem pogojem, da ne bo predrznil se za mojimi deklinami postopati, sicer bode prokletega hudiča gromska strela zadela . . . prestavi mu to od besede do besede, Maša.“

Marija je bila do ušes rudeča, in obrnena k učitelju rekla je v dobri francoščini, da oče tirja skromnost in dobro vedenje od njega.

Francoz se prikloni in odgovori, da upa, ka si bode njegovo spoštovanje pridobil, če tudi si prijetne misli morda ne sme delati, njegovo ljubezen pridobiti.“

Marija to prestavi od besede do besede.

„Že dobro, že dobro“ reče Trojekurov, „njemu ni trebé ni špoštovanja niti ne ljubezni, naj le Sašo dobro pisati, brati in zemljepisja navadi . . . to je vse . . . prestavi mu to!“

Deklica omešča neotesane očetove izraze in s tem je bil Francoz odpuščen ter mu soba v stranskem poslopji odkazana.

Marija, odrasla v krivih mislih in predsodkih stare aristokracije, se ni zmenila več za novega hišnega tovariša. Učitelj je bil po njeni misli neke vrste strežaj, delavec, rokodelec in take ljudi ona ni štela med možé. Opazila ni, kakšen vtis je ona nanj naredila. Pozneje ga je srečala več dni, a niti pogledala ga ni. Prav nepričakovano pak je dobila druge misli o tem učitelji.

Na Trojekurovem domu so redili po navadi več medvedov. Dokler so bili še mladiči, prinašali so jih v gostovsko sobo ter tam je Trojekurov svoje veselje in radovanje z njimi imel, da je pse in mačke na-nje sčeval in z njimi pojal se okolo. Kader so odrasli, dal jih je na verige privezati, da so divji postali in so bili potem izpuščeni za medvedji lov. Včasih so jih pustili na dvorišče in jim zavalili kak prazen vinsk sodček, ki je bil znotraj poln ostrih žrebljev. Medved je povohal sodček, in s tace potipal, kaj od znotraj tako diši; ranjen je nogo mrmraje nazaj potegnil. Potipal še globlje, pa še bolj zbadan, razkačil se, in se vrgel

le kader bode prepozno, bodo po stari navadi prišli s svojo modrostjo, s svojimi zakaznimi nasveti, s svojim žolčem. — Na stranko, kakor so naši nasprotniki, se ne more opirati nobena vlada, ker v tej stranki ni resnice, ni poguma, ni trohice državljanske čednosti.

Tabor v Bistrici pri Pliberku

31. julija 1870.

Nikdo ne more tajiti, da so slovenski tabori, ktere je slov. ljudstvo v zadnjih dveh letih po vsem Slovenskem napravljalo, politično in narodno zavest ne malo okrepčali, domoljubno čutje zbudili, in namene narodnega prizadevanja tudi v krajih razjasnili, kteri so pred kratkim o narodni borbi še malo vedeli. In ker so do sedaj vsi tabori le večidel v odločno in znano narodnih krajih napravljani bili, od druge strani se ne dá tajiti, da so v dosedanjih taborih sprejete resolucije bolj teoretičen pomen imele, ker je ljudstvo pred svetem javno svojo solidarnost in edinost s slovenskim razglašnim programom dokazalo, s programom, kteri v prvi vrsti tirja vzdržanje slov. naroda kot političen in samostalen narod; povsod je bil vseh ogromen in sijajen.

Celo drug pomen in zraven tudi drug praktičen vspeh je imel prvi tabor na Koroškem. Koroško slovensko ljudstvo se do sedaj ni udeleževalo narodne borbe, ni nič storilo k zdatnemu izvrševanju narodnega prizadetja v drugih slovenskih krajih, slovenska zgodovina se je delala brez koroškega prebivalstva, ktero je na strani stalo, ne tako nemarno, kakor bolj zanemarjeno, brez vsega narodega življenja in zavetja. Koroški Slovenci ne štejejo ne enega poslanca ne v deželnem ne v državnem zboru, kteri bi njih narodne pravice zagovarjal, akoravno jih je tretjina cele koroške zemlje, koroško slovensko ljudstvo je tedaj do sedaj celo molčalo; šole so celo ponemčene in zanemarjene, v pisarnicah se izključivo nemško piše, ker so uradniki v dostih slovenskih krajih trdi Nemci, kteri ljudstva ne razumejo, za tega delj je tudi pravica, čast, premoženje v veliki nevarnosti. Koroška dežela loči tako rekoč zavolj svojih teritorialnih razmer kot bregovna dežela svoje prebivalce od drugih Slovencev, in odtod sledi, da so sami Slovenci že sodili, da je Koroško za slovenski narod zgubljeno. Tukaj je tedaj tabor imel ta prevažni pomen, koroškemu ljudstvu slovenski program razviti, ga o njem poučiti, in potem na koroško deželo še enkrat apelirati in pozvediti, prvič, ali se še ljudstvo čuti slovensko, ali se še spozna za kos slov. naroda, za vejo tistega debila, ktero po drugih krajih že Slovenijo imenujejo, in drugič, ali bi se tudi koroško ljudstvo dalo za program Slovencev pridobiti in

navdušiti? In v tem obziru je prvi koroški tabor za celi narod nepričakovana in vesela prikazen neprecenljivega pomena. Z veliko navdušenostjo je koroško ljudstvo na tem taboru pokazalo, da se po rodu slovensko, skoz in skoz tudi slovensko čuti, da je del slovenskega naroda, s kterim je ene krvi, s kterim ima taisto zgodovino, taisti jezik, in z navdušenostjo je pritrdilo, da je skoz in skoz za slovenski program, za otetje slovenskega naroda kot narod, za izobraževanje ljudstva v slovenskem jeziku, za vpeljanje slovenskega jezika v urade, za Slovenijo ravno tako vneto, kakor Slovenci v vseh drugih krajih.

Precěj se je videlo, da ljudstvo potrebuje poduka, ker protivna stranka je strašansko proti taboru agitirala, in narodno stran na vse moči sumničila, kar se že iz tega vidi, da je velik del ljudstva s temi mislimi na tabor prišel, da bode Antikrist pridigoval in ljudstvo z sladkimi besedami zapeljal; ali vsa ta sredstva niso koristila, ko so govorniki kazali v navdušljivih in prepričevalnih govorih, kaj slovensko ljudstvo najbolj tišči, kaj Slovenci po drugih deželah zahtevajo; za pravične besede tudi njih srca niso bile hladna, nego so možato in navdušljivo za vpeljanje slovenskega jenika v šole, v pisarnice, in za zedinjeno Slovenijo glasovali, in glasno izjavili, da stojé njihovi zastopniki in veliki kričači, kteri jih kak nar pred požrešnemu nemškemu grlu žrtvovati hočejo, z ljudstvom v živem protislovju. Ljudstvo se je v ogromnem številu udeležilo od vseh krajev, pet do deset ur so prišli iz visokih hribov in daljnih dolin deloma peš, deloma so se pripeljali, in ne rečemo preveč, da je 8000 taborcev zbranih bilo, kar je za Koroško, kot bregovno deželo neizmerno veliko, in ako ne bi celi dan deževne megle nad nebom visele, bi število gotovo še vekše bilo. Tabor je bil na 4to uro popoldne napovedan; že pred poludnem je prihajalo ljudstvo; povsod po železničnih postajah, kjer smo se peljali, je ljudstvo zbrano stalo in taborce s „živjoklici“ sprejemalo. V Prevalih nas je čakala narodna glasba pod vodstvom izvrstnega narodnjaka g. Lipolda, uradnika iz Lješe, s krasno slovensko zastavo, in nas sprejela s pesno „Hej Slovani“; ko se pripeljamo v Pliberk, nas že druga glasba iz Velikoveca s lepo trobojnico in množica ljudstva pričakuje. (Konec prih.)

Kranjske gimnazije pa národna ravnopravnost, vladna pristranost pa nemškutarske namere.

La statistique est aussi la science raisonnée de faits.

(Dalje.)

Razne postavbe in ustavna določbe ter poprej na-

tuléc nad sod, dokler zdvijani zverjadi niso vzeli predmeta neumnega srda. Časi so kaka dva medveda pred voz vpregli, radi ali neradi so morali kteri Trojekurovi gosti sestiti na voz, in medvedje so jih vlekli, da so jih kje na polji raztresli. Trojekurov je imel smeha dovolj pri tacih nevarnih igrah.

Ena najboljših pak je bila ta-le: Sestra danega medveda so deli v prazno izbo in ga tam privezali za vrv k skrajni steni. Vrv pak je bila majhno krajša nego soba, tako da privezan medved samo do dveh kotov ni mogel seči, kader se je prek sredine zaletel. S kakšnim-koli izgovorom so peljali novinca izmed gostov do tiste izbe, sunili ga skozi vrata, zaprli in ga tako samega pustili s kosmatim puščavnikom. Ubogi gost je moral takoj v skrajni kot stisniti se, kjer mu je bilo časi cele ure gledati, kako je razkačena zver dva koraka blizu njega skakala, na zadnje noge postavljuje se in vrv nategovaje.

Nekoliko dni po učiteljevem prihodu je mislil Trojekurov to šalo tudi z njim narediti. Sam ga pelje do tiste izbe, dá naglo vrata odpreti in predno je učitelj Deforges vedel, kako je, zaprla sta dva strežaja vrata za njim. Zagleda medveda v kotu. Ta zadishi gosta, postavi se na zadnje noge in korači proti njemu. Deforges se ne gane, a ko pride medved za tri korake blizu, potegne terzerol iz žepa, skoči na stran, pomeri

zverji v uho in streli. Medved se zgrudi. Vse leti vkup, hlastno vrata odpró in Turjekurov stopi v izbo prestrašen o tem, kako se je njegova šalica razvila.

Takoj je hotel vse zvedeti. Kdo je Francoza svaril, ali zakaj je nosil pistolo pri sebi?

Pokliče Marijo in ona je pretolmačila ta vprašanja očetova.

„Jaz nisem o medvedu ničesa vedel“ odgovori Deforges mirno, „a pistolo nosim vedno pri sebi, ker nisem namenjen sprejemati razžaljenja, za ktera v svojem stanju ne smem tirjati zadostenja.“

Čudé se ga je Marija gledala in njegove besede preložila očetu. Ciril Petrovič ni odgovoril nožene besede, zapovedal ubitega medveda ven spraviti in rekel svojim ljudem: „Pravi tiček je ta — hudič ga vedi, nič se ni bal.“ Od tega hipa je čislal Deforges-a in ni več mislil, kako bi ga izkušal.

Na Marijo je dogodek še večji vtisek naredil. Povsod jej je bil usmrteni medved pred očmi in zraven stoječ Deforges, mirno jej odgovarjaje. Videla je, da pogum in ponosna samosvest ni samo last enega stanju, in od tačas je začela mlademu učitelju skazovati spoštovanje, ki je bilo od dne do dne bolj vidljivo. Med njima se začne med tem tudi drugo občevanje. Marija je imela dober glas in talent za muziko, Deforges dobi ukaz podučevati jo. Nagnenje do Francoza je v njej vedno raslo, dasi si tega sama ni hotela priznati.

(Dalje prih.)

vedene številne razmere tirjajo, da bi bile kranjske gimnazije na narodni podlagi uravnane. Dve — novomeška in nižja gimnazija v Kranji bi imele biti popolnoma slovenski. Ljubljanska bi imela z veliko večino predmetov, ki bi se slovenski prednašali, ustrezati naravnim in postavnim zahtevam slovenskega naroda; le nekaj predmetov se bi podučevalo tudi v nemškem jeziku zaradi male peščice nemških dijakov, — narodni ravnopravnosti na ljubo.

La statistique est aussi la science raisonnée de faits. Kdo so ti nemški dijaki ljubljanske gimnazije, kterim na ljubo tu celo kot Mladoslavencem očitno zahtevam, da bi se nanje oziralo? Ko bi bili meni odprti šolski zapisniki ali uradni katalogi, dokazal bi skorej do malega, kako velikodušna, kako pravična je Nemcem že trikrat sklenena šolska postava naših narodnih zastopnikov. Ker mi je gimnazijski arhiv (ali pisarnica) zaprt, pomagal sem si z objavljenimi letnimi sporočili. Od 1860 naprej se po teh uradnih sporočilih dajo precej natanko posneti dijaki Nemci; le škoda da sporočila poprejšnjih 10 let razun pridnih dijakov niso priobčevala tudi onih slabih, ki so bili konec vsacega leta razvrsteni; še večja škoda pa je, da ta starejša sporočila niso pristavljala lastnim imenom tudi rojstnih krajev. Ti so očitni viri, ki sem jih za ta odstavek rabil. Služile so mi tudi osebne pozvedbe in lastna skušnja. Ta lastna skušnja se namreč opira na to, da nisem dobro poznal samo svojih součencev, ampak tudi ondešnje dobe učence po dva razreda pred in za menoj.

Na podlagi poprejšnjih pregledov se da sestaviti sledeče številno kazalo ljubljanskih nemških dijakov:

Leta	Dijaki konec leta		Nemci s privatisti		Nemci brez privatistov	
	očitni	privat.	vsj	%	vsj	%
1851	410	9	36	8.5	27	6
1852	424	6	54	12.1	48	11
1853	390	5	45	11.3	40	10
1854	416	7	54	12.7	44	10
1855	425	8	57	13.1	49	11
1856	432	8	80	18.1	72	16
1857	480	4	78	16.1	74	15
1858	529	6	112	20.9	106	20
1859	593	14	125	20.5	111	17
1860	641	14	118	18.0	104	16
1861	662	28	103	14.9	75	11
1862	642	30	80	11.9	50	7
1863	594	19	60	9.7	41	6
1864	638	9	76	11.7	67	10
1865	621	6	48	7.6	42	6
1866	609	8	64	10.3	56	9
1867	582	6	91	15.4	85	14
1868	552	5	84	14.9	79	14
1869	550	7	84	15.0	77	14

Iz kazala samega na sebi se vidi, da je leta 1851 na našej glavni gimnaziji bilo najmanj nemških dijakov. Narodna zavest se je bila prejšnja leta prebudila in njeni vpljiv se jasno kaže v brezozirnih številih, še jasnejše pa v odstotkih. Mala peščica nemških dijakov s privatisti vred je znašala komaj 12. del ali 8.5 % vseh učencev. Če se pa privatisti od njih odštejejo, se njih število skrči na 27 glav t. j. na 16teri del ali 6 % vseh očitnih šolarjev, ki so konec leta bili razvrsteni. Nikdo naj mi ne ugovarja, da bi to bilo nenaravno v tem zmislu, češ le Slovencev na dobro je bila ustava. Vsak se je znal oni leti prosto gibati in Nemec še dosti prosteteje kot Slovenec —; v resnici je kranjskim Nemcem to v veliko sramoto, če si ne znajo drugače pridobiti veljave kot po vladi, po absolutizmu in policiji, po sili! In pomisliti je treba, da so na našej glavni gimnaziji gospodovali učitelji in ravnatelji, ki slovenskim zahtevam niso ravno prijazni bili. Oni gotovo Slovencev na ljubo in Nemcem na škodo niso vpisavali Nemcev med slovenske dijake.

Potem se je do 1860 leto za letom njih število brezozirno kot ozirno množilo, sprva po malem, od 1855 pa v velikanskih nenaravnih skokih. Leta prve laške vojske je dospelo 125 glav ali eno petino vseh učencev; če odbijemo privatiste, oni že znašajo 16 % vseh očitnih učencev, ki so konec leta bili raz-

vrstni. V omenjenih letih je ponemčevalna moč dunajskega absolutizma dosegla svoj vrhunec, ki se v priobčeni številni lestvici od cveka do cveka kaj jasno izraža. Od 1860 se pa njih število manjša, prvo leto le za malo, namreč za 15 glav, potem pa v enakih nenaravnih skokih kot je poprej naraščalo. Videzna zmaga Schmerlingove svobode na obetani narodni podlagi jih požira po 20 ali še celo več glav na leto!

Kako so številne razmere nemških dijakov na ljubljanski gimnaziji prisiljene bile, se še očitniše kaže, če se za dotična leta privatisti odbijejo. Kako nenaravno je bilo, da je njih število leta 1864 zopet poskočilo od 60 glav na 76. Schmerling je ob tem času brez ozira na naše zahteve in prošnje s petami teptal svojo narodno obljubljeno svobodo. Oni števili ste jasno zrcalo schleswig-holsteinske pijanosti. Na tujem se vlada poteguje za načela in obveljavo narodnosti, doma jo pa z vso silo brzda in k tlam pritiska!

Belkredijeva zvezda se prikaže na temnem Schmerlingovem nebu. Število nemških dijakov se črez leto in dan (1865) skrči od 76 na 48 glav, t. j. za celih 28 dijakov in razmerno se znižajo od 11.7 % na 7.6 % vseh dijakov konec leta razvrstjenih.

Nedoločni Belkredi se maja, s prva prestrašena birokracija ga spodkopuje, velikonemška politika ga omami — on omaga in število nemških dijakov se zopet zviša na 64 glav. Belkredi se umakne lačnemu baronu, kterega so nemški liberalci pa slovanski renegati in mlačneži pod krilo vzeli — in število nemških dijakov l. 1867 poskoči kot nevidni škratelj iz škatljice od 64 na 91 glav. Temu zlo enako število (84) so tudi zadnji dve leti brez najmanjše spremembe obdržali.

(Dalje prih.)

Dopisi.

Iz Ipave 2 avgusta. [Izv. dop.] Naša stara mačeha, silna burja, koja nam čedalje ostreje zobe kaže, odeta s svojim izvanrednim, id est mokrim kožuhom, prodrła nam je 29. junija veselo nado, ka doživimo še oni dan narodno svečanost ipavskega tabora. Ker nam je pa naša ljubeznjiva stara oni dan tolikanj nasprotovala, da nikakor nismo bili v stanu obhajati tega sijajnega narodnega shoda, ki bi se bil moral, gledé sobranega ljudstva in gledé jegovih priprav gotovo prvim slovenskih taborov prištevati, preložili smo ta naš narodni zbor na 14. dan avgusta, da bodemo po tem takem imeli dva praznika skupaj 14tega tabor, 15tega pa občno znani šmarenski shod v prijaznem „Logu“. Vabimo Vas toraj mili bratje, iz vseh bližnjih in daljnih slovenskih pokrajin, ker nam je uradno dovoljen je že došlo, da se v obilnem številu udeležite našega tabora; utegne biti v vsakem obziru velikansk; kajti kdor je opazoval situacijo prostega ljudstva, kdor je videl občno navdušenje in zaupanje, kojega je in nižje ljudstvo do tabora imelo, kdor je motril 29. junija silno množico, ki se je kljubu tako zelo neugodnemu vremenu sešla, priznati mora, da ipavski tabor ni le gola fraza, ampak, da je živa potreba našega ljudstva in da ravno zato sme se nadejati i zdaj naj-sijajnišega vspeha. Vabimo Vas toraj mili bratje, pridite Vi bližnji nam sosedje Kraševci, Vi dragi nam Pivčanje, Vi vrlji Idrijčanje, ki se niti ipavske burje ne strašite, kakor ste slavno dokazali svetega Petra in Pavla dan; pridite Vi goriški Slovenci, in Vi nam dragi tržaški Primorci, Vi zvesti stražniki Slovenije na obalih jadranskega morja, ki se za ped ne odmaknete s svojega narodnega stala, in ki ste nam 29. junija čast skazali obiskati nas v tako obilnem številu: molimo Vas, pridite ta dan in podajte nam svojo bratovsko roko, da združeni v jedno kolo, z jednim glasom porečemo: Bog živi Slovenijo!

Dojdite toraj mili taborci, dojdite iz vseh kotov drage Slovenije, da nas bode kot čebel v panju, kot mravelj na mravljišči, ko bodemo glasovali za to, kar nam gre po božjej in človeškej postavi. Zagotovljati Vas smemo že zdaj, ka doživite vesele ure, kojih se bote vedno spominjali. Sprejelo Vas bode nad trideset ipavskih Sokolcev, ter pozdravlja

Vas vpeljalo v naš zelo okinčani trg, v osrčje te rajske doline. In tu pod sivim starim očakom Nanzom izrekli bodemo jasno naše narodne tirjatve, izrekli, da nočemo biti nikakor več sužnji nemškutarstva, ampak, da hočemo zedinjeno Slovenijo, da hočemo ravnopravnost slovenskega jezika, ter zadostenje naših narodnih in lokalnih potreb. — In ti ljubljanski Sokol, in drugi Sokolci mile domačije, ki bodete 14. avgusta novega pobrati v svoje kolo sprejeli, ne pozabite ipavskega tabora, ampak dođite vsi brez izjeme pozdravit in pobrati se z — „ipavskim bratimom.“ Bog živi Slovenijo, Bog živi naše prihodnje taborce!

Iz Goriške okolice 3. julija. [Izv. dop.] Navadni Narodov dopisnik je konec zadnjega poročila o volitvah našega slov. velikega posestva obljubil, da popiše to volitev obširnejše in gotovo bi bil ta popis marsikterega jako zanimival. Ker ga pa ni bilo toliko časa na dan, sem sam znanega mi dopisnika poprašal, zakaj da toliko časa odlašaja? Odvrnil mi je: Volitve so končane, dosegli smo svoj namen in naj bo tedaj zagrneno in pozabljeno, kar je bilo nevsčecnega in razžaljivega na volitvah. Skrbimo rajše, da se Slovenci kolikor moč složimo in da si okrepimo moči za prihodnje enake boje in za vse naše prihodnje delovanje. — Tem razlogom sem se tudi jaz prav rad udal in bi ne bil dalje besedice zineli o volitvah, ako ne bi me silil k temu zelo napačen popis v Novičinem dopisu iz Gorice 23. julija. — Naj ga nekoliko popravim: Grof Rudolf Attems, baron Taceo in Bosizio niso bili prav za prav kandidati nobene stranke. V mešanem politijanskem, pol slovenskem volilnem odboru, ki se je bil nekoliko časa pred dotično volitvo ustanovil, se je res tudi o teh gospodih kak glas slišal, pa nikdo jih ni za kandidate postavil. Bi bilo pač smešno, ako bi hotela „tista stranka mestnih posestnikov, ki se nasljanja na gimnastiko“ lastne kandidate imeti. Veliko posestvo tikraj Soče šteje 176 glasov in med temi k večjemu 20 takih, na ktere bi utegnila Ginnastika vpljivati. Dvajset mestnih posestnikov, hočete, naj si postavi lastne kandidate? Naši mestjani so preveč zviti, da bi se izpostavili taki blamaži. — Dalje pravi Novičin dopisnik: „Med stranko Ginnastike in „Sočani“ pa štejejo meščani in Slovenci na kmetih še dokaj takih elementov, ki niso hoteli niti Sočinih kandidatov, niti neutralcev. Ti elementje so se zadnje dni zedinili in postavili te-le kandidate: grofa Pace-ta, prof. Marušič-a in K. Polaj-a.“ — Veste kdo so tisti elementje, ki niso hoteli niti Sočinih kandidatov niti neutralcev? 1. vlada, 2. vladni možje, 3. mameluki okr. glavarjev, 4. nek ciklop v Gorici, ki pri vsaki volitvi intriguje in 5. znani „Mi trije“. Ker se tiče prvih dveh faktorjev, je gospod baron Pino po volitvi sam razodel, da je vse storil, kar se je le dalo za Pace-ta storiti (za Marušič-a se ni menda tudi vladi zelo mudilo) in na Tominskem se je na nektore volilce prav hudo pritiskalo, da so izročili pooblastila g. okr. glavarju, ki jih je naravnost Pino-tu poslal. Prilizjenci našega glavarja, ki so se že pri volitvi goriške okolice izvrstno obnesli, so tudi tu vse žile za vladne kandidate napenjali. Ohranimo jih za prihodnjic v dobrem spominu. Goriški ciklop je s svojimi pajdaši vse hiše velikih posestnikov v Gorici in v okolici obhedil in pregovarjal, kolikor se je dalo, in „Mi trije“ so gotovo tudi pri duhovnikih in znancih vse svoje moči poskusili. To so bili tedaj tisti elementje, s kterimi se je morala Soča pri volitvah slov. velikih posestnikov bojevati; gotovo mogočni in zelo nevarni elementje! in če je pri vsem tem Soča zmagala, je dokaz, da je začelo naše ljudstvo vrlo napredovati in zoriti, ker rajši posluša glas neodvisnih, rodoljubnih mož iz svoje srede, nego klic zastopnikov nepravične vlade, klic ljudskih zapeljivcev in rakopotežev, ki vsakemu pravemu napredku, vsakemu svobodnemu gibljaju ovire stavijo.

Vsi možje, ktere je Soča za poslance nasvetovala, živijo med ljudstvom, so izsred ljudstva in tedaj gotovo tudi vselej za ljudstvo. In kaj so deželni zbori družega, nego ljudski zastopi? Tedaj se trdno zanašamo, da ne bo Sočina zmaga, Pyrrhus-ova zmaga, kakor prerokuje in morda tudi želi Nov. dopisnik, ampak da bodo temveč ugodni nasledki zadnjih volitev Sočo oja-

čili in jej vsestransko zaupanje pridobili, da bo zamogla prihodnjic pri enakih prilikah tem zdatnejše in z večim vspehom delovati.

Politični razgled.

„Wien. Ztg.“ oporeka, da bi cesar nameraval letos potovati na Česko.

Ako vse ne moti, bode dunajska vlada razpustila vsa delavska društva, češ da so v politiko se vtikaje prestopili svoja pravila in postala državi nevarna. Iz Gradca se že brzojavlja „Pressi“, da so graška delavska društva toliko kakor razpuščina in da se je bati demonstracij od strani delavcev. Vlada bode sicer dopuščala, da se z nova ustanovljajo delavska društva, a le potem ako ne bodo imela socialno-demokratičnih načel, in ako se oglasijo po postavi za politična društva, ko bi bila pravila izdelana v tako nedoločenih izrazih, da bi se lahko zanje skrivali tudi politični nameni.

Nekoliko se menda že tudi avstrijska vlada skuša pripravljati za vojsko. Tako n. pr. se letos za zdaj ne bodo na odpust spustili oni vojaki, ki bodo svojo triletno strogo službo oktobra meseca doslužili. Na dalje se pripoveduje, da se utrjevanja na gališkoruski meji hitreje izdelujejo nego je bilo namenjeno. In konečno poroča linška „Tgpst.“, da se je mahoma sklenilo utrditi Aničko linijo; da so se tehnična pripravna dela že začela in da bodo končana v nekterih dneh. Potem bode baje na tisoče delavcev in vojakov utrjevanjska dela kolikor najhitreje dodelali. Sredičče teh trdnjav bi bil v Enns-u.

Česko-moravski časniki so soglasni v obojonji sedanje vlade in gledé skupnega postopanja za prihodnost.

Iz Prage se brzojavlja stari „Pr.“: Dr. Rieger izdeluje osnovo adrese na cesarja. Vladni dogovori s Čehi so za zdaj pretrgani zaradi ostrega opozicijskega pisanja českich narodnih novin.

V Pragi so zopet enkrat konfiscirali „Politiko“ zaradi članka, ki pravi, da se Čehi nikakor ne bojé, ko bi se na Českem z nova začela doba véšal in topov, ker da bi nova železna éra Čehov sicer ne vzdignila proti Avstriji, ampak nad Avstrijo, ravno tako, kakor jih je železna doba za časa Beusta in Giskre vzdignila tako visoko, kakor je Avstrija stala. Na je konfiscirani list prišel v roke. —

V Pilznu so po telegrafični poti prosili pri ministertvu, naj bi se zaradi volitev v deželni zbor razpustile tudi kupčijske zbornice.

Na bojišči se je vendar začelo gibati. Prusi so se morali pri Saarbrückenu umakniti Francozom. Sile boja menda ni bilo, ker se Prusi niso resno protivili Francozom in so se po kratkem boji umaknili na desni breg Saare, ko so videli, da Francozi neprimerno mnogo vojakov ženó v boj. Saarbrücken sam nima posebne vojaške vrednosti, ker ni utrjen in se ne more držati, ako so bližnje višine v sovražnih pesteh. Francozi tudi niso deli posade vanj. Zdaj tam stvari tako stoje, da imajo Francozi najvažnejše višave na levem bregu Saare in da imajo od tod v oblasti vse železnice, ki peljó proti jugu, severu in severo-vzhodu. Prusi imajo pa v rokah desno obrežje Saare in morejo od tod izdatno ovirati Francoza, da ne pride čez Saaro. Saarbrücken leži nerabljev in neveljaven med obema nasprotnikoma. Eno bi bilo le važno, moralični vpljiv na armado, da so Francozi prvo zmago dobili, in da so bili Prusi prvi tepeni. Večidel časniki menijo, da je Francozom pri svojem napadu tudi samo do tega stalo.

Prusi imajo že tudi svojo zmago; tako vsaj se 4. t. m. naznanja iz Berolina: Prestolnega princa armada je naskakovaje Weissenburg in za njim ležeči Gaisberg zadobila sijajno, dasiravno krvavo zmago. Prestolni princ je sam gledal boj. Prusi so francosko divizijo Douay od kora Mac Mahonovega, ki je svoj šotorni tabor sovražnikom morala prepustiti, razpržili in nazaj vrgli. General Douay je mrtev. Prusi so vjeli nad 500 uranjenih Francozov, in tudi en top. Dva pruska regimenta sta mnogo trpela.

Francoska poročila pravijo, da boj pri Saarbrückenu ni imel družega namena, kakor prisvojiti si levo obrežje Saare. To se je doseglo. Uradno prusko poročilo pravi, da Prusi niso več zgubili nego 2 častnika in sedem mož. Francozi priznavajo 6 mrtvih in 67 ranjenih. Iz francoskih in pruskih virov se izve, da se oba sovražnika sem in tam udarita pri ekspedicijah — seveda se po teh sporočilih obé stranki prav lepo pohvalite, in pograjate nasprotnika. Tako so se Francozi pobahali, da je 25 fr. loveev pri Lauterburgu v beg zapodilo 150 pruskih konjikov.

Pariški telegrami trdè, da so se v vzhodnem nemškem morji bile francoske ladije s pruskimi in da so Francozi vzeli 2 pruska oklepika. Pruski telegrami pa pravijo, da je vse to sama laž.

Peterburški uradni list pravi, da je lažnjiva govorica, da bi hotela Rusija s svojo vojsko utikati se v rumunske zadeve. Ruska vlada želi, da bi se Rumunija mirno in vsepušno razvijala pod žezlom knjeza Karola. — Do zdaj tudi Rusija nikjer ni v večem številu nakopičila svojih vojakov niti v južni Rusiji niti kje drugje, in se tudi v vojaškem proračunu ne bode ničesa predrugačilo.

Turčija je izrekla, da hoče ostati neutralna: gotovo velik dobiček za evropski mir, ta neutralnost prvega „bolnega moža.“

Iz vzhoda se naznanjajo potresi in pa kolera; lakota menda tudi žuga, vojsko imamo, torej vse vkup, da zakličemo: Obvaruj nas, o gospod!

Razne stvari.

* (Program celjske gimnazije) prinaša na čelu razspravo suplenta gosp. Kristijana Krölla „de Tulliae M. Tullii Ciceronis filiae vita ac moribus“ in pa prevod „Odiseje IX. spev“ izpod peresa domoljubnega našega rojaka g. Valentina Kermaunerja. Gimnazijo je obiskovala 249 javnih učencev, med temi 180 Slovencev in 69 (?) Nemcev. Z odliko je svoje razrede dokončalo 55 učencev, 143 jih je dobilo 1. red, 41. drugi red (35 izmed teh smé skušnje po počitnicah ponoviti,) 10 pa tretji red. Slovenska imena so pisana v tisti zmešanici in zbloji, kakor smo jo vajeni od starikavega vodje Premru-a, ki svoje učence že zarad tega ostro graja, ako se kateri izmed njih predrzne čitati hrvaški beletristični list „Vienac.“ Kako se slovenščini godi, kaže sledeče. Samo v II. razredu jo je podučeval isprašani in vajeni profesor Kermauner, v vseh drugih razredih je bila izročena v prvem semestru sploh neizprašanemu „lehr-amtskandidatu“ g. Podgoršek, v II. pa tudi „lehr-amtskandidatu“ g. Pravdiču. Kako sta morala ta dva gospoda navduševati mladino za materinski jezik, kaže nam n. pr. naloga, dana učencem 7. razreda: „Ubi bene, ibi patria!“ V gimnazijski kroniki smo našli zanimivo novico, da se prihodnje leto šola začne 1. oktobra. Upajmo, da 1. oktobra starikovega g. Premru-a ne najdemo več na mestu, za katero mu je starost vzela vso spretnost.

* (Mariborske veselosti.) „Mbg. Ztg.“ naznanja, da je g. baron Rast s svojim nedoraslim sinom izstopil iz katoliške cerkve. G. gimn. profesor vrednik Rieck ta izstop v izgled priporoča vsem tistim, ki ne morejo verovati na papeževo nezmotljivost, a si iz bojazni ne upajo tega javno pokazati. Kakor mi sodimo, bi g. Rieck ne utegnil verovati v papeževo nezmotljivost: zakaj pa sara ne posnema tistega izgleda, kterega v posnemanje priporoča drugim? Worte — nichts als Worte!

* (Beseda cesarja Napoleona). V „N. Fremdenblattu“ smo brali zanimiv izrek cesarja Napoleona, ki bi bil tudi potem primisleka vreden, ko bi bil le izmišljen. Ko je namreč videl, da ne more nikjer najti zaveznika in da se mu velevlasti kolikor toliko nasproti stavijo, je rekel v sveti jezi: Če mi bodo velevlasti delale preveč ovir, odpovem se prestolu, okličem republiko, potem pa bom ž njeno pomočjo vse evropske vladarje pomél iz njih prestolov.

* (Zrelostni izpit na ljubljanski gimnaziji.) O tej stvari se nam piše iz Ljubljane: „Oglasilo se je za izpit 47 osmošolcev, med njimi 3 privatisti, odstopilo jih je še pred izpitom 5, in med izpitom še 7, „padlo“ jih je 9. Toraj v vsem skupaj med 52. 21 ni naredilo izpita. Vzrok, da toliko ni delalo skušnje je, da je ostrašila govorica, kako težaven bode izpit pri novem inspektorju. Največ pa je krivo, da je toliko „nezrelih“, okolišina, da je imel matematika in fiziko, kakor znano najtežje tvarine, profesor, ki bi bil morda za kako slabo spodnjo gimnazijo, ne pa za tako obiskovano gornjo kakor je v Ljubljani. To se razvidi iz tega, ka jih je ravno v omenjenih predmetih več kakor polovica nezrelih. Njegovo nezmožnost je vsakdo videl pri zrelostnem izpitu.“ To je že nekaj, kar nam tú piše naš poročevalec. Mi pa bi mislili, da so mnogo krivi nemškutarski profesorji, ki po svojih surovih napadih na Slovence morajo mrzeti slovenskim učencem, katerim potem s svojo osebo ostudijo tudi učni predmet. Kdor tega ne razume, je slep, kdor pa razume in bi imel pomagati, a ne pomaga: on je največji sovražnik kranjske dežele.

* (G. Elsch nigg), vodja mariborske učiteljske pripravnišnice, je izdal 28. julija nek oklic, v katerem razlaga načela svojega zavoda. Med pogoji, pod katerimi se bodo pripravniki sprejeli v Elsch niggov zavod, nahajamo najrazličnejše. Pripravnik mora dokazati, kaj je do časa sprejema vse počenjal, ali je že star 15 let, ali je telesno močan in ali nima nobene take telesne napake, ki bi ga ovirala v podučevanju. Poleg tega bo moral napraviti poseben izpit in sicer iz nemškega jezika se tirja: korektno in pravilno naglašano branje prozaičnih in lažjih poetičnih izglednih sestavkov, znanje najvažnejega iz nemške gramatike, gibčnost v pisni rabi nemškega jezika brez velikih napak proti slovnici in pravopisju; potem bo moral pripravnik nekaj vedeti iz računstva, naravoslovja, prirodoslovja, zemljepisja, zgodovine in mora čedno in prijetno znati pisati. Ali pa zna pripravnik slovensko pravilno ali vsaj nepravilno pisati ali vsaj govoriti, po tem ne vpraša živá duša, najmanj pa g. Elsch nigg. Kakor da bi se na mariborski pripravnišnici izrejali učitelji ne za slovensko Štirska, ampak za Saksonsko ali za Berlin! Tako se skrbi za odgojitelje slovenske mladine. G. Elsch nigg iz njegovega enostranskega stališča ne zamerjamo tacega ravnanja, on se je pač prepričal, da se tudi brez znanja slovenskega jezika, ali zaprav ravno zarad tega neznanja in sovraštva proti neznanemu, po svetu pride v nepričakovane službe, da pa država kaj tacega dopušča, to je odveč, naravnost proti ustavi in obstoječim postavam in mora tudi na Štirnem vzbujati pravično nevoljo slovenskega prebivalstva. „Furor teutonicus“ se na mariborskih učiliščih krasno razvija in med tem, ko hoté na vseučilišče nekoliko slovenščine vpeljati, smejo jo tukajšnji direktorji iztiravati iz ljudskih in srednjih šol.

* (G. gimnazijski profesor Schaller) v Mariboru je gimnazijcu žugal z izključenjem, ker je pri njem zapazil znamenje, katero so imeli narodni volilci pri zadnji volitvi pripeto na prsih. Ali so gospod Schallerja bolj bodle slovenske barve ali avstrijske — znamenje je oboje imelo — tega nam naš poročnik ni vedel povedati, pač pa to, da g. Schaller nikdar žal besede ni rekel učencem, ki so se dičili z nemškimi barvami. Slovenski učenec se je hudega straha Schallerja tako zbal, da je kopita pobral in brez izpita in spričevala bežal k očetu. Pripoveduje se nam, da hoče oče g. Schallerja tožiti pri redni sodnji. Tako je prav, ošabnost in protinarodno mrzenje v nekterih glavah že tako razsaja, da se ju ne ubranimo več nego s pomočjo sodnikov — če se ju sploh še ubraniti moremo. y (Naj se sam v „Brenclajna“ dá.) Že lani je bil „Slovenski Narod“ omenil, da se snuje podporno društvo za slovenske učence visokih šol; letos

pa je „Pravnik“ to reč obširnije sprožil, dotični članek so „Novice“ ponatisnile in „Slovenski Narod“ je potem celo načrt pravil prinesel, iz katerih listov je „Zukunft“ to reč ponesla. Zadnji ljubljanski „Triglav“ pa je to novost svojim bralcem tudi prinesel in citiral nemško na Dunaji izhajajočo „Zukunft“. Tako tudi delajo „Novice“, ki vselej citirajo „Slov. Gospodarja“, ako je slednji naše članke ponatisnil in „Novice“ po njem. Res zanimivo!

Poslano.

Ker resnica mora biti ljuba bogu in ljudem, tako Vas prav ponižno prosim, sprejmite sledeče vrstice v ljubi Vaš list:

Podpisani, ki je pri vseh pridigah in krščanskih naukih našega č. g. vikarja Andreja Brezavščeka pričujoč in jih pazno poslušam, ni še nikdar slišal, da so omenjeni gospod v cerkvi koga preklinjali, ter strašili, da bo bog zarad grehov, ki se godijo po taborih in čitalnicah, vse grozdje in vso létino s sušo in točo pokončal; tudi ni nikoli slišal, da so oni v cerkvi o taboru govorili ali štanjelske in kobiljeglavске rodoljube, ko so se na sežanski tabor peljali, osle imenovali i. t. d., kar nekdo iz sovraštva neresnično poroča v „Slov. Narodu“, št. 80. in 86. celi občini v nevoljo, našemu č. g. vikarju pa v čast, ker ose pikajo najraje le sladko grozdje. Pripravljen sem, ko bi treba bilo z več občani spričati, da je res tako.

S spoštovanjem Vaš udani sluga

Andrej Berščak, podžupan.

V Štanjelu, 1. Avgusta 1870.

Dunajska borsca 5. avgustaa.

Enotni drž. dolg v bankovcih	51 fl. 70 kr.
5% metalike z obresti v maji in nov.	— „ — „
Enotni drž. dolg v srebru	61 „ 70 „
1860 drž. posojilo	86 „ — „
Akcije narod. banke	656 „ — „
Kreditne akcije	218 „ — „
London	130 „ 25 „
Srebro	129 „ 50 „
Napol	10 „ 58 „

Zastopništvo ogerske zavarovalne banke za življenje

„Haza“

nahaja se za

Celje, savinsko dolino in okolico

pri gospodu

A. J. Janežiču,

trgovcu in hišnem posestniku, gospodske ulice v Celji.

Generalna agencija ogerske zavarovalne hanke za življenje „Haza“ na Dunaji 3. avgusta 1870.

Pl. Latinovic,

generalni tajnik.

Dr. Franz Grögl

je odprl svojo odvetniško pisarnico v hiši g. Janschitzza, poštno ulice, št. 22, I. nadstropje v Mariboru. (2)

Epileptični krč (božjast)

pismeno zdravi specialni zdravnik za božjast doktor O. Killisch v Berlinu, zdaj: Louisenstrasse 45. — Ozdravil jih je že nad sto.

(32)